

ZSILLE GÁBOR

Két vers a hazáról**I. Rendszer**

Kalász Mártonnak

Ez a mondat Cézanne-tól,
 mit tizenhét éve, fél életemmel ezelőtt
 citált nekem egy lány,
 a kanapén ült, nyári ruhában,
 ez a mondat Cézanne-tól, hogy egy művésznek
 azt sem kellene tudnia, milyen rendszer van
 éppen az országban, mert nem az a dolga,
 ez a mondat, és Cézanne, a fél életem,
 és ötödik éve, hogy az a lány halott,
 könnyű nyári ruháját melyik szekrény őrzi,
 a kanapét hová nyelte a föld,
 és én folyton tudom (tudni vélem),
 milyen a rendszer az országban,
 ahol élek (tartózkodom)

II. Közeg

Ács Józsefnek

Marad egy országra emlékeztető hely,
 de az emlékek is gyorsan fakulnak,
 micsoda mondat, ilyet csak mi tudunk,
 a világnak ebbe a zugába utaltak,
 zug alatt értve a fél földrészt,
 az ott lakó cinkos társakat,
 egy amerikaitól efféle szavakat ne várj,
 se azt, hogy megértse, mi ebben a rémséges-szép,
 mért jó, ha remeg a gyomor, csak vállat vonna:
 „ha nincs megelégedve, mért nem áll arrébb
 egy házzal”, házat vagy hazát, Istenem,
 hogyan is mehetnék, bizonygatnám, egy orvos
 bármely országban operál, egy szerelő
 ausztrál fogóval is meghúzhatja a csapat, a pap
 spanyolul is feloldoz, bárki elmehet, bárki,
 de ki nyelvében él, közeget sohasem válthat,
 biztosítási ügynök a villanegyedben,
 zokniárus egy szupermarketben

Hirtelen semmi

Tompa Gábornak

Ne fordulj hátra, nincs este, sem ráadás,
 sem Úrnapi körmenet, Húsvét, vérpiros tojás,
 csak dermedt helyek vannak a túl széles papíron,
 odahagyott bútorok, kísértet-lakások.

Ne fordulj hátra, már semmi sem maradt,
 csak a felhasadt szájszél, a folyammá dagadt erek,
 az elöntött városban valahol egyedül jársz:
 még lépkedsz a hirtelen semmiben.